

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Πεντατάξιον δὲ τῶν Ἑλληνικῶν τῆς Παιδείας ἐστὶ τὸ κατ' ἰσχύην καθιερωμένον σύγγραμμα, ἀλλήλας παρασπῶντες τὴν γλῶσσαν ἡμῶν διαπρίσεις, κατὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Παιδαγωγικὸν Κανονισμὸν ἐπέμειν ἐξ ἀνάγκης ἀπαιτητικῶν χρησιμῶν εἰς τοὺς μαθητὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑξαετηρικοῦ δραχ. 7.—Ἑξαετηρικοῦ ἡμ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Νοεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 50

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 389)

Ὁ Ἐκτωρ παρητήθη τῆς ἰδέας νὰ φθάσῃ εἰς Βιγκέννας. Οἱ ἐχθροὶ κατεχόν ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ στρατάρχης Μαρμών, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς χθὲς κατεῖχε τὰ περίεξ χωρία, ἠναγκάσθη νὰ χωρήσῃ πρὸς τὴν πόλιν καὶ νὰ συναθροίσῃ τὸ ὀλιγάριθμον στρατεύμα του πρὸ τῆς πύλης τοῦ Τρόν. Ἀνεπαρκῆς τῶντι ἦτο ἡ δύναμις, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπιαν τῶν Παρισίων, κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ. Νεοσύλληκτοι ἄπειροι, τραυματῆται μὲν ἰσθύντες, ἐργάται ἀκατάρτιστοι, μαθηταὶ νεαρώτατοι—ἰδοὺ ἐκ ποίων στοιχείων ἀποτελεῖτο ὁ στρατὸς τῆς ἀμύνης. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ μεγάλας ἀξιώσεις; ἤθελε μόνον νανθέξῃ, εἰς νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ φθάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Μὴ δυνάμενος νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ Ἐκτωρ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ὀριστικῶς καὶ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν στραταρχῶν, ἀναλαμβάνων τὴν συνήθη του ὑπηρεσίαν. Διήλθε λοιπὸν τὴν ἡμέραν μεταβαίνων ἀπὸ τὸ Τρόν εἰς τὸ Κλισού, — εἰσάδων τὴν ὁποίαν ὑπερήσπιεν ὁ στρατάρχης Μορτιέ, — καὶ φέρων ὀλονὲν διαταγὰς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς σώματος εἰς τὸ ἄλλο, ἐν ᾧ αἱ σφαῖραι ἐσύριζον παρα τὰ ὠτά του, καὶ αἱ δάειδες ἐξεργηγνόντο δύο βήματα ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ δέκα ὥρας ἡ μάχη παρετάθη λυσ-

σαλέα. Ἀλλὰ τί ἰσχῦσε ἡ ἀνδρεία ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ; Ἄν εἶχεν ἔλθῃ τοῦλάχιστον ὁ Ναπαλέων!

Ἄρα ὁ μετὰ μεσημβρίαν ὁ Ἐκτωρ, ἔφερε διαταγὴν τοῦ στρατάρχου Μαρμών πρὸς τὸν στρατάρχην Μονσαί, διοικητὴν τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, ὁ ὁποῖος τὴν ὄραν ἐκείνην ἐπέβλεπε τὰ τῆς ἀμύνης ἐνὸς ὁδοφράγματος, ἀναγεροθέντος ἐκεῖ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Κλισού. Πλησιάζας πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ Ἐκτωρ, διέκρινε καὶ μίαν πολὺ γνωστὴν φυσιογνωμίαν: Ἦτο ὁ γηραιὸς Περόλλης, με πρόσωπον μαῦρον ἐκ τῆς πυρίτιδος, κροτῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου διὰ τοῦ ξυλίνου του ποδός, συμβουλεύων, ἐνθαρρύνων, βοηθῶν, τρέ-

χων παντοῦ, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἰστάμενος διὰ ναναφωνήσῃ: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»

Πλησίον του ἴστατο ὁ Πέτρος Πομπόνης, γεμίζων καὶ ἀδειάζων τὸ ὄπλον του με τὴσιν ταχύτητα καὶ δεξιότητη, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἔκαμεν ἄλλη δουλείαν εἰς τὴν ζωὴν του.

Καὶ τρίτος γνώριμος ἀκόμη. Ὄταν τὸν ἀνεγνώρισεν ὁ Ἐκτωρ, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἦτο ὁ πολίτης Δαγκέν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐγέμισε τὸ ὄπλον του, παλαιὸν κυνηγετικὸν τυφέκιον, καίον ἀπὸ τὴν πολύωρον χρῆσιν. Ὁ Περόλλης, ὁ Πομπόνης, ὁ Δαγκέν!... τί ἀπρόοπτοι συναντήσεις!

— Πῶς! μπάριμα-Δαγκέν, καὶ σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ. Καὶ σεῖς ἐδῶ!

— Καὶ γιατί ὄχι, παλλικάρη μου; γιατί ὄχι, παρακαλῶ; ἠρώτησεν ὁ πολίτης ζωηρότατος. Ποῦ εἶνε ὁ Κόρτος;

— Ἐρχεται! θὰ ἔλθῃ χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ. Ἄς μπορούμε νὰ βαστάξουμε ὀλίγη ὥρα ἀκόμη, καὶ.

— Καὶ γιατί νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ; διέκοψεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς. Γιατί νὰ μᾶς ἀναγκάζῃ, ἡμᾶς τοὺς φιλησῶχους πολίτας, νὰ κἀμνωμεν ὅ,τι ἔκρεπε νὰ κἀμῃ ἐκεῖνος;

— Θὰ ἔλθῃ ἔρχεται σᾶς λέγω!

— Ἦ του φαίνεται πῶς ἔχομε τὴν ὁρεξί του; ἐξηκολούθησεν ὁ Δαγκέν. Καὶ ἔμω, ναι, πρέπει νὰ πολεμήσομε, πρέπει νὰ κἀμωμε τὰ δυνατὰ μᾶς γιὰ νὰ διώξωμε αὐτοὺς τοὺς χαμένους τοὺς Συμμα-

«Ὁ Περόλλης, ὁ Πομπόνης, ὁ Δαγκέν!... τί ἀπρόοπτοι συναντήσεις!» (Σ. 393, στ. γ')

χους. 'Α, τί νά σου 'πδ' αν επρόκειτο να ελλέξω μεταξύ αυτών και του Κόρσου, θα έφώναξα: Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Την στιγμήν εκείνην φλόξ εξέηλθεν από το στόμιον ενός εθρικού τυφεκίου απέναντι, και αντίηχησε πυροβολισμός.

Ο πολιτης Δαγκέν έκλονίσθη, έστράφη περί αυτόν και κατέπεσε.

Ο 'Εκτωρ και ο Πομπόνης έωρμησαν προς αυτόν.

— 'Επληρώθη! είπεν ο 'Εκτωρ.

— 'Απέθανε! είπεν ο Πέτρος.

— 'Απέθανε; α, τον καιμένο το μπαρμπα Δαγκέν!... απέθανε;

— Ναι! η σφαίρα τον ηύρε στην καρδιά.

— 'Απέθανε! Χάρην εκείνου τον όποιον ζέμισει, χάριν της Γαλλίας, την όποιαν ήγάκα... Και απέθανε καθ' ην στιγμήν, δια πρώτην και τελευταίαν φοράν εις την ζωήν του, εξέβαλε την κραυγήν που του υπηγήρευσε ο πατριωτισμός του: Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Το τηλεδδδλον έαίτησεν η μάχη έτελειωσεν: οι αρχηγοί των δύο στρατών πρό μικρού συνωμολόγησαν ανακωχήν, δια να σταματήσει η άνωφελής αιματοχυσία. Η τελευταία βολή τυφεκίου ήτο εκείνη, η όποια είχε φονεύση τον κολίτην Δαγκέν!

Οι αυτόσχέδιοι μαχηταί, οι όποιοι έδειξαν όλοι διαγωγήν άληθών στρατιωτών, μετά κόπου συγκατετέθησαν να φήσουν τα όπλα. Οί ήρωες της ροβεράς εκείνης ήμερας, — λέγει ο Σατωδριάνδος, — υπήρξαν οι έκατον πενητήκοντα νεαροί μαθηταί του Πυλυτεχνείου...

Περικυκλωθέντες υπό των εθρών, ηργήθησαν να παραδοθώσι, και έδεδης να τους εκδιώξουν δια της βίας. Είς ρώσας γρεναδιέρος τους ήρπαζεν ένα-ένα μελανούς εκ της πυρίτιδος και κεκαλυμμένους υπό πληγών και εν φή ήγωνίζοντο ακόμη να ελευθερωθώσιν από τας χείρας του, εκείνος τους ανύψωνεν εις τον άέρα, με κραυγας νίκης και θαυμασμού, και τους παρέδιδεν αιμάσσοντας εις τας μητέρας των.»

Μετά μίαν ώραν, πένθιμος συνοδεία έφθασεν εις το 'Αρχιεπισκοπαικόν: διότι εκεί, εν τη οικία εκείνων, τους όποιους εθεώρει ως συγγενείς του, έννομια καθήκον του ο 'Εκτωρ να μεταφέρη τον νεκρόν του άτυχοϋς Δαγκέν.

Η δεσποινίς Μορανζή και η Έρριέττα έκλατον μετά του 'Εκτορος, αλλ' ο αρχιεπόλυξ είπε με μειδίαμα μεγαυχολικόν:

— Και όμως τοιούτος θάνατος ήρμοζεν εις πατριώτην, όποιος ήτο ο λαμπρός μας φίλος. Ίσως το μέλλον να τή επεφύλασσε μεγαλητέρας ακόμη λύπας! Οί Βουρβώνιοι θα επανέλθουν. Τίς οίδε, μήπως δια τον άγνον δημοκρατικόν δεν θα ήτο σκληρότερον να

βλέπη αυτούς επί του θρόνου, παρά τον Ναπολέοντα!

Με καρδίαν σπαρασσομένην υπό λύπης, ο 'Εκτωρ εξέηλθε των Παρισίων δια της πόλης του Μονρούξ, ελευθέρας ακόμη, σκοπεύων να διευθυνθή προς τ' ανατολικά, έφ' όσον εδλεπεν διτι ήδύνατο να το κάμη μετ' ασφαλείας. Και επεταχυνε το βήμα του ήπου του, ανυκρομών να φθάση πλησίον του Αυτοκράτορος τόσο μάλλον, καθ' όσον τον έφραντάζετο δυστυχέστερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΘ'

Ο ΕΝ ΦΟΝΤΑΙΝΕΒΑΔ ΑΠΟΧΑΡΕΤΙΣΜΟΣ

Περί την δεκάτην ώραν της έσπέρας, ο 'Εκτωρ έφθασεν εις το χωρίον Ζουβιζύ, απέχον περί τα είκοσιπέντε χιλίόμετρα εκ Παρισίων. Άνθρωπός τις, προφανώς τεταραγμένος, έπεριπάτει επί της όδου. Υπό το ώχρόν φώς της σελήνης, η όποια επρόβαλλε κατά διαλείμματα εκ των νεφών, ο 'Εκτωρ τον ανεγνώρισεν.

— 'Ητο ο Αυτοκράτωρ.

Είχε λάβη από της προτεριαίας επιστολής, περιέχουσας τας λέξεις ταύτας: « Η παρουσία του Ναπολέοντος είναι αναγκαία αν δεν θέλη να ίδη την πρωτεύουσάν περιερχομένην εις τας χείρας των εθρών, δεν πρέπει να χάση ούτε στιγμήν.»

Και ανεχώρησεν άμέσως έφεπτος, εγκαταλείψας την προς ανατολάς πορείαν, την όποιαν ειχεν άγγελίαν προς την Αυτοκράτειραν έφθασεν εις Τρόγγην, όπου έκοιμήθη, και την ακόλουθον πρωίαν εξέκίνησε πάλιν. Το έσπέρας, έλεινον καλάθοπλεκτον άμαξιον έσταμάτα εις το Φρομαντώ, πλησίον του Ζουβιζύ, και τρεις άνδρες κατήρχοντο εξ αυτού: ήσαν ο Αυτοκράτωρ και οι συνοδεύοντες αυτόν Μπερτιέ και Γωλαινκούρ.

Μόλις πεζεύσας, έμαθε τα άπαίσινα γεγονότα: την παράδοσιν των Παρισίων και την φυγήν της αντιβασιλευούσης Αυτοκρατειρας μετά του υιού του. Δεν παρητήθη έντούτοις της ιδέας να φθάση και τώρα εις Παρισίους, ελπίζων ακόμη να εξεγείρη τον λαόν και να εξακολουθήση τον πόλεμον. Αναμένων να ζεύξουν την άμαξάν του, έπεριπάτει, όπως είδαμεν, επί της όδου.

— Ποίος είναι; είπε, βλέπιον ένα ήππεά έρχόμενον προς αυτόν και καταβαίνοντα εκ του ήπου του.

— 'Α, σεις είσθε, υπολόγαγέ 'Αλλα; 'Ερχεσθε από το Παρίσι; Τι νέα;

Ο 'Εκτωρ έπεθεβαίωσεν όσα ένγώριζεν ήδη ο Αυτοκράτωρ, και προσέθεσεν:

— Οί Παρισίνοι επολέμησαν ως λέγοντες: αλλ' οι εθροί ήσαν πολυαριθμότεροι. Ω, αν είσθε σεις, Μεγαλειότατε!

— Ναι, ναι, το ήξεύρω, αλλα δεν είναι δυνατόν να είμαι πανταχού παρών! απήντησεν ο Ναπολέων, σαρώνων την όδον δια του μαστιγίου του, όπως έκαμνεν όσάκις ήτο στενοχωρημένος. 'Αλλ' υπάρχει ακόμη καιρός δι' ενέργειαν. Τρέξε εις τον Σταθμόν, παιδί μου, και είπέ να ζεύξουν γρήγορα. Πρέπει να φθάσω εις το Παρίσι. Θεέ μου, Θεέ μου, πώς άργούν όλοι σήμερα! 'Ελα, θα έτοιμασθί γρήγορα η άμαξά μου η όχι;

— 'Αλλά, Μεγαλειότατε, έτόλμησε να παρατηρήση ο 'Εκτωρ, η πόλις παρεδόθη, οι εθροί είναι μέσα.

— Και τί θέλεις να πής μ' αυτό; είπεν ο Ναπολέων. Τα ίδια θα φάλης και σύ; Το Παρίσι είναι εις τας χείρας των εθρών. 'Εστω! Θα όπάγω εγώ με τον στρατόν μου και θα το ελευθερώσω. 'Εμπρός, κύριοι, εμπρός! Πρέπει να ποσπασώμεν την πρωτεύουσάν μου από τας χείρας των βαρβάρων!

— Πολύ άργά, Μεγαλειότατε, είναι πολύ άργά! είπε με βαθείαν θλίψιν ο στρατηγός Μπεγιάρ, φθάσας την στιγμήν εκείνην. Η συνθήκη υπεγράφη, αδύνατον να υπάγετε εις το Παρίσι!

— Και ποίος έτόλμησε να υπογράψη συνθήκην; ανέκραξεν ο Ναπολέων. Είναι άνανδροι!

— Δεν είναι άνανδροί, Μεγαλειότατε, απήντησεν άξιοπρεπώς ο Μπεγιάρ: είναι γενναίοι στρατιώται, οι όποιοι όμως εξηναγκάσθησαν εις τόττο.

Ο Ναπολέων δεν απήντησε και εξηκολούθησε να προχωρή επί της όδου, προς τους Παρισίους, ακολουθούμενος υπό του στρατηγού και του 'Εκτορος. Συχνά συνήντων και άλλους αξιωματικούς η στρατιώτας, έρχομένους εκ Παρισίων ο Αυτοκράτωρ τής απήνθυνε την ίδιαν ερώτησιν και ελάμβανε πάντοτε την ίδιαν απάντησιν:

Οί Παρίσιοι παρεδόθησαν δια συνθήκης.

Τότε, αναγνωρίσας ότι δεν ήδύνατο πλέον να κάμη τίποτε, ο Ναπολέων έστράφη προς τα όπισω και εβάδισε σιωπηλώς επί εν τέταρτον της ώρας. Φθάσας παρά την πηγήν του Ζουβιζύ, εκάθησεν έφ' ενός των λιθίνων έδωλιών, τα όποια εύρίσκοντο εις το μέρος εκείνο, και βυθίσας το πρόσωπον εις τας χείρας, παρεδόθη εις σκέψεις βαθείας.

Και ουδεις έτόλμησε να διακόψη τον πικρόν ρεμβασμόν του ήττημένου κατακτητού!

(*Επειτα συνέχεια)

Κατά το γαλλικόν της Εύδοξίας Δουαυή Γρηγοριος Ξενοπουλος

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

(ναυούρισμα)

Πάγιασε και ξεκουράσου, νυσταγμένο μου άγγελάκι, Κοιμήσου 'στο μαξιλάρι το ξανθό σου κεφαλάκι, Κλείσε τα γλυκά ματάκια, γιατί η μέρα έχει άδύση. Και άλλου άλλα παιδάκια πάει ο ήλιος να φωτίση. Σούχω στρώση σενδονάκια κατάστρα, σιδερωμένα, Κι' από πριν εις τη θερμάστρα τάχω, φώς μου, ζεσταμένα.

Ναι, πουλί μου, έξω τώρα ο κακός βορειός θυμώνει Και τα άλλα τα πουλάκια μέσα 'στές φωλιές παγώνει Μαύρο, παγερό σκοτάδι όλα έξω τα σκεπάσει Και χτυπή 'στο παραθύρι η βροχή και το χαλάει: Όμως μέσα νάμπουν, φώς μου, δεν μπορούν, και μη φοδύσαι, Μέσα 'στη ζεστή φωλιτσα, όπου ήσυχο κοιμάσαι.

Γιατί εγώ το παραθύρι τώκλεισα και δεν άνοίγει, Έως ότου η μαύρη νύχτα με τα κρούα χιόνια φύγη. Και ζεστά-ζεστά τριγύρω 'στο μικρό σου κρεβδατάκι Τες κουρτίνες έχω απλώσει, ζαχαρένιο μου άγγελάκι. Λοιπόν ξενοιάσο κοιμήσου — όμως πρώτα το ήλιέ μου! — Καληνύχτα, θησαυρέ μου, καληνύχτα σου, πουλί μου!

(Παράφρασις εκ του 'Αγγλικού.)

Ν. Ι. ΚΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Νοεμβρίου

ΟΥ ανεκόνισσε σήμερα κάτι τι η Διάπλασις, το όποιον μου έκαμνεν όχι καλήν έντύπωσιν. 'Υστερ' από κάθε Διαγωνισμόν από κάθε άπνοομήν Βραδείων, θα εύρεθών και μερικοί, οι όποιοι έννοούν να την κρίνουν και να την επικρίνουν. Όλίγοι εύτυχώς, πολύ όλίγοι είναι, οι αυτόσχέδιοι αυτοί «κριταί της κρίσεως» αλλ' όπως δήποτε εύρίσκονται και τοιούτοι είναι δε γνωστόν ότι όλίγα μόρια άλλως είναι ικανά να πικράνουν όλόκληρον γλύκισμα.

Και γράφουν προς την Διάπλασιν παραδείγματα χάριν: « Εγώ νομίζω ότι η Ν α υ τ ο π ο υ λ α έπρεπε να πάρη πρώτον Βραδείων η: ' Ε γ ώ φρονά ότι η Μ έ λ λ ο υ σ α Κ α λ λ ι τ έ χ ν ι ε σ ά π η ν τ η σ κ α λ λ ι τ ε ρ ά π ο δ λ ο υ σ η η: ' Ε γ ώ νομίζω, ότι ο τάδε μετέφρασε καλλίτερον από τον Χ α λ α σ μ ο ν Κ έ σ μ ο υ.»

'Α, όχι, όχι! Είμαι βέβαιος ότι αυτοί οι κύριοι 'Εγώ δεν ήξεύρουν τί κάμνουν αν το ήξευραν, αν εύρίσκετο κανείς να τους το είπη, δεν θα το έκαμναν ποτέ. Δηλαδή τί θέλουν να πούν; Ότι αυτοί ήξεύρουν να κρίνουν καλλίτερα από την Διάπλασιν; η ότι η Διάπλασις βραβεύει κατά συμπαθείας και όχι κατ' αξίαν;

'Αν είναι το πρώτον, τί κρίμα να μήν το ήξεύρη από πρώτα η κυρία Διάπλασις, δια να τους προσκαλή να κάμνουν την κρίσιν αυτοί!... 'Αλλ' αν είναι το δεύτερον! Τότε, διατι λοιπόν να είναι φίλοι της Διαπλάσεως; Διατί να λαμβάνουν μέρος εις Διαγωνισμούς, όπου γνωρίζουν ότι η αξία παραγνωρίζεται τάχα απέναντι συμπαθειών;

Τίποτε. Δεν είναι ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Μη λυπησάι άδίκως, Διάπλασις! Ούτε τόσοσόν εγωίστας θέλω να τους φαντασθώ, ούτε τόσοσόν άσεβείς. Το κάμνουν άπλοστότα από νεανικήν άγνοιαν και άφέλειαν, είμαι δε βέβαιος ότι, αν τους είπη κανείς πόσον κινδυνεύουν να παρεξηγηθώσιν, δεν θα το ξανακάμουν πλέον ποτέ!

21 Νοεμβρίου

Υπάρχει μία Βασίλισσα, η όποια δεν είναι μεγαλητέρα από τας φίλας της Διαπλάσεως: Είναι η Γουλιελμίνα, η μικρά χαριτωμένη Βασίλισσα της Ολλανδίας.

Βασίλισσα τεσσαράων εκατομμυρίων ύπηκων και τριανταέξ ακόμη εκατομμυρίων ύποτελών! Τι εύτυχισμένον κρίνεται! Πώς θα ήμπορη να κάμη ότι θέλη, και πόσον θα είναι εύχαριστημένη από την διαρκή παντοδυναμίαν της!... 'Υποθέτω, ότι όσαι θεκαντήσουν εις την Σ' Κυριακήν, θα ήθελαν πολύ την θέσιν της, ζώτω και δια μίαν και μόνην ήμέραν!...

Και όμως δεν ήμπορει να κάμη ούτε το παραμικρόν! ούτε δε τι ήμπορει να κάμη εν οίονδήποτε άλλο κοριτσάκι, αν έχη όλίγον εύπόρους και όλίγον συγκαταβατικούς γονείς!

Και ίδού η απόδειξις:

Κατ' αυτάς η μικρά Βασίλισσα διεσκέδαζεν εις την Βιέννην, όπθεν επανήλθε μ' εν τελειότατον ποδήλατον και με περιπαθή άγάκην προς την ποδηλασίαν. 'Αλλ' η μήτηρ της, (η μέχρι της ένηλικιώσεως της Γουλιελμίνας αντιβασιλεύουσα) κατελήφθη υπό μέγάλων φόβων και δισταγμών, και πριν δώδη την άδειαν της ελευθέρας χρήσεως του ποδηλάτου, υπέβαλεν εις το Συμβούλιον της 'Αντιβασιλείας το εξής σοβαρώτατον ζήτημα:

« Μία έστεμμένη κεφαλή ήμπορει να ποδηλατή; »

Η Γουλιελμίνα προσεπάθησε να προκατάβη την κρίσιν του Συμβουλίου, και εκτός των παρακλήσεων, έφερε και πολλά παραδείγματα «έστεμμένων κεφαλών» αι όποια ποδηλατούν. 'Αλλα το συμβούλιον δεν ήκουσε τίποτε και απεφάνθη άρνητικώς:

« Από όλα τα πρόσωπα, τα όποια μας ανεφέρατε — είπε, — δεν υπάρχει ούτε εν, δια την ζωήν του όποιου να ενδιαφέρωνται τόσοσόν άνθρωποι. 'Αν συνέβαινε μία πτώσις άτυχής, θα έμνε χωρίς διάδοχον ο θρόνος 4 εκατομμυρίων ύπηκων και 36 εκατομμυρίων ύποτελών.»

Και η μικρά Μεγαλειότης, με μεγαλην της θλίψιν και απογοήτευσιν, ήναγκάσθη ναφήση το άγακητόν της ποδηλατον και να περιορισθί εις εν άγγλικόν ήπκάριον... αποδεδειγμένης ήμερότητος.

14 Νοεμβρίου

Μία κυρία, διαρχομένη την όδον Αιδίου, χάνει το ποροφόλι της.

Το εύρίσκει μετ' όλίγον ένας λούστρος, το άνοίγει, και βλέπει μέσα πεντακόσιας δραχμάς.

Τότε τί κάμνει;

Τρέχει άμέσως και το καταθέτει... εις την Τραπεζάν 'Ισως επ' όνοματί του; — Όχι, όχι! — Το καταθέτει εις την 'Αστυνομίαν, δια να δοθί εις όποιον το έχασεν, άπλοστότα!

Δεν χρειάζονται σόβλια εις τοιαύτην πράξιν. Χρειάζεται μόνον το όνομα του πτωχού και τιμού λούστρου: Ονομάζεται Γεώργιος 'Αργυρίου.

Αθήνησόν

Είς την ερώτησιν των Μικρών Μυστικων « Ποία είναι, φρονείτε, η μεγαλητέρα εύτυχία εις τον κόσμο; » κάποιος, τον όποιον δυστυχώς δεν ένθυμούμαι, απήντησε:

« Δεν ήξεύρω διότι όλοι αι εύτυχία... κρύπτουν τα χρόνια των.»

Το άπατηλότερον εκ των πρισμάτων, υπό τα όποια δύναται τις να ίδη τον έαυτόν του, είναι ο 'Εγωισμός. Φ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΟΦΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ουδέποτε έως τότε είχα δοκιμάσει την άπληρη δυσμένειαν της τύχης ήμην ανέκαθεν εύπορος και εύτυχης. Άλλ' εξαίφνης με κατέβλησεν ή πτωχεία, και καθήνησα να βαδίζω γυμνός, μη έχων τα μέσα δια να αγοράσω υποδήματα. Μελαγχολικός και περιλυτός δια τούτο, εισήλθον μίαν ήμέραν εις τον ναόν της Κούφας, όταν βλέπω πλησίον μου ένα άνθρωπον, ο οποίος δεν είχε πόδας. Τότε εύχρηστήσα τον Θεόν, και δεν έλυπήθην πλέον διότι δεν είχα υποδήματα.

Βλέπων δυστυχετέρους σου, μονθάνεις να υποτάσσασαι άνογγύστως εις την τύχην σου. (Έκ των του ΣΑΑΑΠ)

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

Αυτό είναι το θέμα του Ποιητικού μας Διαγωνισμού: Η Β α σ ι λ ό π η τ α.

Σās άρεσαι; σās εύχαριστεί; σās έλκυει; σās γλυκαίνει; σās συγκινεί; σās εμπνέει; Ω, το πιστεύω! Και ποίος μένει ψυχρός και απαθής πρό των θαλήτρων της Βασιλόπητας; Ποίος, την έσπεραν εκείνην δεν λαμβάνει θέσιν περί της τραπέζης, μετά παλιών χαρδς και έλπίδς; Ποίος δεν περιμένει άνοπομότως την διανομήν των τεμαχίων και την φανέρωσιν του κερυμμένου νομισματος; Ποίος δεν εύφραίνεται τελοσπάντων από όλον τον οικογενειακόν κύκλον τον πρωτοχρονιάτικον, τον κέντρον του οποίου αποτελεί ή άβρά, ή ώραία, ή άφράτη και εύωδιάζουσα Βασιλόπητα.

Πρόκειται λοιπόν να ψάλετε έμμέτρως την Β α σ ι λ ό π η τ α ν. Θα κάμετε ένα ποιηματάκι με χρι 18 σ τ ρ ί χ ω ν τ ό π ο λ ύ (όλιγότερους έμπορεί να έχη, περισσότερους όχι.) Θα μου το στείλετε, γραμμένον εις ξεχωριστόν χαρτί με τόνωμά σας και τό ψευδώνυμόν σας, (δι' όποιον έχει και θέλει να κάμη χρήσιν του ψευδωνύμου του) με χρι τ ης 15 Ιανουαρίου 1898. Εγώ δε θα τα κρίνω όλα και θα βραβεύσω το καλύτερον δημοσιεύουσα αυτό, κατά το σύνθημα.

Η προθεσμία, νομίζω, είναι αρκετή περιλαμβάνει δε και την πρωτοχρονιάν, δι όσους θέλω μείνουν να εμπνευσθούν άμέσως εκ των έντυπώσεων της έσπερας εκείνης, καθ' ήν εις την οικίαν των θα κοπή ή Βασιλόπητα.

Άναγκαία δήλωσις.

Μόνον εκείνοι εκ των συνδρομητών μου καλούνται να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν τούτον (όπως και εις πάντα άλλον), όσοι, έχοντες άπόλυτον εμπιστοσύνην εις την Διαπλάσιν, αποδέχονται εκ των πρώτων την κρίσιν μου ως άληθνή, δικαίαν και άμερόληπτον, οιαδήποτε και άν είναι. Όσοι απέναντίας νομίζουν, ότι μόνοι των δύνανται να κρίνουν τα έργα των καλύτερα, και άν δεν βραβευθούν είναι διατεθειμένοι να κηρύξουν ότι ήδικήθησαν, παρακαλούνται να μη λάβουν μέρος.

Κατά την εν τώ 48ω φυλλαδίω δημοσιευθείσαν δήλωσιν, ουδέμια γίνεται έγγραφή εις την «Διαπλάσιν» ή αναρώσεις, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου της συνδρομής προπληρωθείσας.

Πās συνδρομητής της «Διαπλάσεως των Παιδών», είτε νέος είτε παλαιός, του οποίου ή συνδρομή δια το είκοστόν αυτής έτος 1898 θα έχη φθάση εις το Γραφείον μας μέχρι της 10 Ιανουαρίου 1898, δικαιούται να λάβη μέρος εις την διανομήν των κάτωθι δώρων, ή όποια θα γίνη δια κλήρου κατά τους ακόλουθους όρους:

Τα όνόματα όλων των συνδρομητών, των οποίων ή συνδρομή δια το 1898 θα έχη φθάση εις το Γραφείον μας μέχρι της 10 Ιανουαρίου 1898, θα τεθώσιν εντός κληρωτίδς. Και την 11 Ιανουαρίου, ήμέραν Κυριακήν και όραν 3 μ. μ. εν έν τώ Γραφείω μας, ένώπιον επιτροπής εκ προσώπων γνωστών, ής το πρακτικόν κατόπι θα δημοσιεύσωμεν, και επί παρουσία πάντων των επιθυμούντων να παρευρεθώσιν εκ των εν Αθήναις ενδιαφερομένων, θα εξαχθώσιν εκ της κληρωτίδς έκαστον συνδρομητών τα όνόματα, οι όποιοι θα κερδίσουν τα ακόλουθα αντικείμενα.

- Ο 1ος. Έν ώρολόγιον της τσέπης άργυρούν, άνδρικόν μιν άν ο λαχνός πέση εις συνδρομητήν, μικρόν δε γυναικειόν άν πέση εις συνδρομητήριαν. Αξίας δρ. 60
Ο 2ος. Την πέντάτομον Ιστορίαν του Έλληνικού Έθνους υπό Κ. Παπαρηγοπούλου. Αξίας δρ. 30
Ο 3ος. Τους έξις τέσσαρας τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων του Ίουλιου Βέρν: α) Εξκοσι χιλιάδες λεύγαι υπό την θάλασσαν, — β) Ο Μεσημβρινός αστήρ, — γ) Αί μέλαναι Ίνδιαι, — δ) Ο Σανσέλωρ. Αξίας δρ. 29
Ο 4ος. Έν Λεξικόν Έλληνογαλλικόν και Γαλλοελληνικόν υπό Σ. Βυζαντίου. Αξίας δρ. 25
Ο 5ος. Μίαν συσκευήν γραφείου: ήτοι μελανοδοχείον, κονδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπήτρα κτλ. κτλ. Αξίας δρ. 25
Ο 6ος. Τους έξις τρεις τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων του Ίουλιου Βέρν: α) Ο Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β) Ρωθύρος ο κατακτητής, — γ) Τύχαι 3 ρώσων και 3 άγγλων. Αξίας δρ. 22
Ο 7ος. Τους έξις τρεις τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων του Ίουλιου Βέρν: α) Η σχολή των Ροβινσώων, — β) Ο λαχνός υπ' αριθ. 009,672, — γ) Τα πεντακόσια εκατομμύρια. Αξίας δρ. 18
Ο 8ος. Έν έξυπνητήριον ώρολόγιον της τραπέζης. Αξίας δρ. 15
Ο 9ος. Το δίτομον Έλληνικόν Λεξικόν υπό Γιάνναρη. Αξίας δρ. 15
Ο 10ος. Μίαν ώραίαν καλλιτεχνικήν εικόνα του τοίχου. Αξίας δρ. 12
Οι δέκα έπόμενοι (11-20) ανά μίαν έτησίαν συνδρομήν της «Διαπλάσεως» του μεθεπομένου έτους 1899. Συνδρομαί εν όλω 10 έσωτερικαί ή έξωτερικαί κατά μέσον δρον. Αξίας δρ. 100
Οι δέκα έπόμενοι (21-30) ανά δύο τόμους της Β' περιόδου της «Διαπλάσεως των Παιδών» ήτοι ένα του 1894 και ένα του 1895. Τόμοι εν όλω 20 πρός 7 δραχ. Αξίας δρ. 140
Οι δέκα έπόμενοι (31-40) ανά πέντε τόμους της «Διαπλάσεως» εκ των τιμωμένων πρός 1 δρ. Τόμοι εν όλω 50. Αξίας δρ. 50
Οι δέκα έπόμενοι (41-50) ανά έν Λεύκωμα Μικρών Μυστικων χρυσόδετον, τιμώμενον δρ. 5. Τα δέκα αντίτυπα όμου. Αξίας δρ. 50
Οι δέκα έπόμενοι (51-60) ανά έν αντίτυπον του «Πυρεσιπόλου», μυθιστορηματος μετά 24 εικόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τα 10 Αξίας δρ. 35
Οι δέκα έπόμενοι (61-70) ανά έν αντίτυπον της «Μαρουσίας» μυθιστορηματος μετά 22 εικόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Αξίας δρ. 35
Οι δέκα έπόμενοι (71-80) ανά έν αντίτυπον της «Νίνιας», μυθιστορηματος μετά 20 εικόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τα 10. Αξίας δρ. 35
Οι δέκα έπόμενοι (81-90) ανά ένα τόμον της «Διαπλάσεως» εκ των της δραχμής. Τόμοι εν όλω 10. Αξίας δρ. 10
Οι δέκα τελευταίοι (91-100) ανά έν αντίτυπον της «Μούσης των Παιδών» τιμωμένης δρ. 1,50. Τα 10 αντίτυπα. Αξίας δρ. 15
Σύνολον αξίας των δια κλήρου διανεμηθησομένων δώρων Δραχ. 721

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

της «Διαπλάσεως των Παιδών»

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 385)

— Και τώρα, άς ένδυσθώμεν τα λάφυρα του ήττημένου! είπεν ο Πέτρος φαιδρός. Είναι παλαιά κάπως, αλλά καθαρά. Έλπίζω ότι με αυτά θα φανώμεν άσπροπρόσωποι.

Και οι δύο άδελφοί, αφ' ου εκλύθησαν, έμυρώθησαν, εκτενίσθησαν και ένεδύθησαν εις την έντέλειαν, εκτύπησαν τον κώδωνα.

— Πεινάς, μωρέ Γιάννη; — Μπρέ, θα ήμουν ικανός να φάγω όλον το Όρθόπερόν σου. Άμ' έσύ, Πέτρε; — Έγώ; εγώ θα ήμουν ικανός να φάγω όλο σου το ψαράδιον!

Η Βερενίκη ένεφανίσθη σχεδόν συγχρόνως με τον κώδωνισμόν και ώδήγησε τους ξένους εις την τραπεζαρίαν, όπου τους έπερίμεναν ο πατήρ και αι τρεις του θυγατέρες.

Μήτηρ δεν έφαινετό κουθενά. Θα έλειπεν, ή θα είχεν άποθάνη, αλλά πρό πολλού, διότι αι ένδυμασία των δεσποινίδων, και το φαίδρον καίτοι συνηθισμένον ύφος των, πών άλλο έμαρτύρουν ή πένθος.

Άλλά προκάντων ο πατήρ ήτο περιχαρέςτατος, και όμιλητικώτατος, και διαχυτικώτατος, όσον ήτο πρό δύο ώραν άγχιος και άπότομος. Όποια εξαφνική μεταμόρφωσις! Και αυτά αι δεσποινίδες έδυσκολεύοντο να γαργαρίσουν τον γεννητόρα!

«Χμ! δεν μάρεσουν και πολύ αυτά τα καμώματα! έσκέφθη ο Πέτρος. Μήπως μάς πέρνει για εκατομμυριούχους και θέλει να μας κάμη να του πληρώσουμε διπλά και τριπλά την σκεπή του;»

Έν τούτοις έχαιρετίσθησαν και από τα δύο μέρη με μεριδιματα και φιλοφρονήματα πολλά και άμοιβάτα.

— Φίλοι μου, είπεν ο πατήρ, τείνων πρός τους νέους την χείρα είμαι εύτυχής που σας δέχομαι υπό την πολυκαθήστεγην μου, (τώρα μάάλιστα που όπωσδήποτε έδιαιρθώθη.) Σās παρακαλώ δε να θεωρήτε το σπίτι μου ως ιδικόν σας.

— Πώς! και αι Ιημαί; και ή αποζημίωσις; είπεν ο Ίωάννης, μη δύνηθεις να κρατηθή.

— Ω, αφήστε τα τώρα αυτά, παιδιά μου! (βλέπετε ότι τους ώνόμαζε και «παιδιά του» τώρα.) Άπεραντίας εγώ πρέπει να δοξάσω τον Θεόν δια την διαγωγήν της αγκύρας σας, και σεις πρέπει να ξεχάσετε ό,τι σās είπα πριν...

Τι εσήμαιναν όλ' αυτά; Οι δύο νέοι και αι τρεις δεσποινίδες εκυττάζοντο εκπληκτοί.

— Αφ' ου λοιπόν φαίνεσθε, κύριέ μου, τόσον καλός πρός ήμάς, άν και έπαρρησιάζοσθημεν έδω με τόσον ασχημον και

άπότομον τρόπον, — πρέπει να σας είπωμεν ποιοί είμεθα. Όνομάζομαι Ίωάννης' απ' έδω είναι ο δεύτερος άδελφός, ο Πέτρος, μένει δε ακόμη εις τον οικογενειακόν μας πύργον και τρίτος άδελφός, ο Στέφανος, μαζί με τον πατέρα μας, τον ιππότην. Είμεθα γάλλοι, από τον Άγιον Στέφανον, και το επίθετόν μας είναι Μαντζουράνας.

— Μπα! σαν το δικό μας! έψιθύρισεν ή μελαγχροινή.

— Α, σαν το δικό μας! είπεν ή ξανθή.

— Ω, ώ! σαν το δικό μας! άνεκραξεν ή καστανή, κροτούσα τας χείρας. Ο πατήρ έπεσεν άμέσως και άνευ διατυπώσεων εις τας αγγάλας των άνεπιών του. Ναι, το οικόσημον των χειροκτιών τώ είχεν άποκαλύψη το μυστήριον. Τα ένγώριζε τα πράσινα εκείνα γάντια και αυτός!

Και ίδού πθθεν ή συγκίνησις του, ή κατακράνισις του, ή αϊφνιδια του μεταμόρφωσις! «Είμαι ο θεός σας!» έβροντοφώνει μεταξύ τεσσάρων ηχηρών φιλημάτων, επί των τεσσάρων άρρείων των δύο νέων.

— Α! ώ! είπαθε ο θεός μας! είπεν έν διωδία ο Πέτρος και ο Ίωάννης: Τότε λοιπόν απ' έδω είναι αι εξαδέλφαι μας.

— Βεβαίωτα! — Μόλις το ήκουσαν οι κύριοι, εξαδέλφοι, και ώρησαν, πρότειναντες τα χείλη, πρός την μελαγχροινήν, την ξανθήν και την καστανήν. Όλίγον έλειψε μάάλιστα να φιλήσουν από την χαράν των και την Βερενίκην. Αυτός λοιπόν ήτο ο άδελφός του πατρός των, ο Μαντζουράνας, ο όποιος είχεν αναχωρήση πρό είκοσαετίας εις τας Κάτω Χώρας, καθώς έλεγαν; — Μάλιστα αυτός! Καθ' όδον είχε σταματήση εις τα περίχωρα της Όστάνδης, όπου ένυμρεθή όφρα ήν τινα βελγίδα, κληρονόμον του αγροτικού εκείνου οίκιακου, και των περίεργιών.

Η κυρία Μαντζουράνα όμως άπέθανεν ένωρίς, αφήσασα εις τον σύζυγον της τρεις μικράς θυγατέρας με την γράϊαν και φλύαρον Βερενίκην. «Ολ' αυτά τα διηγήθη ο θεός με όλίγα λόγια, και μετ' όλίγον ο Πέτρος και ο Ίωάννης ένγώριζαν, ότι ή μελαγχροινή εξαδέλφη

ώνομάζετο Ίωάννα, ή ξανθή εξαδέλφη Πετρίνα και ή καστανή εξαδέλφη Στεφάνια, όπως και οι τρεις εξαδέλφοι: Ίωάννης, Πέτρος και Στέφανος. Ουδέν τούτου φυσικώτερον: Οι τρεις άνεπιό είχον ήδη γεννηθή πρό της αναχωρήσεως του θεού, ο όποιος έδωσε κατόπιν εις τας θυγατέρας του τα ίδια όνόματα εις άνάμνησιν της οικογενείας και της πατρίδος. Διαρκούντος του πλουσίου και φαίδροτάτου γεύματος, — είχε και κάτι αστακούς! και κάτι κρασιά! — ο θεός έσυμέχισε την Ιστορίαν του: Έπειδή δεν ήτο πλούσιος, και έπειδή είχε τρεις θυγατέρας, αι όποιαί ήθελαν τρεις προίκας, έσκέφθη να κατασκευάση τους τρεις εκείνους άνεμομύλους. Καθεμία λοιπόν είχε τον μύλον της: ο πρώτος άλθε βρούζαν, ο δεύτερος σίτον, ο τρίτος ξηρα όσπρια. Τους διηθύθουνεν ένας γέρον μωλωνάς με βαθείας ρυτίδας εις όλον το πρόσωπον, γεμάτας πάντοτε από άλευρα παντοειδή. Και από δεκαπενταετίας ήδη όλα χρήματα άπέφερον ή εργασία των τριών άνεμομύλων, έφυλάσσαντο επ' όνόματι των τριών άδελφών.

Ο θεός Μαντζουράνας είπεν εις το τραπέζι, τρία πράγματα πολύ φρόνιμα: «Ήμουν εις τον τόπον της εργασίας και των άνεμομύλων. Έγίνα λοιπόν μωλωνάς.» «Και άν άλεύρωσα όλίγον το οικόσημόν μας, δεν έπαύσα δι' αυτό να είμαι Μαντζουράνας.» «Έπειτα, αγαπητοί μου άνεπιό, είτε μωλωνάς είναι κανείς, είτε άερονάυτης, είτε ψαράς, φθάνει να έχη την καρδίαν του ως οικόσημον. Αυτό είναι το πέντρο!» Μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου πιάτου, έλαβον καιρόν και οι δύο άδελφοί να διηγηθών τας ατομικάς των περιπετείας. Και όταν έσηκώθησαν από το τραπέζι, εξαδέλφοι και εξαδέλφαι έφέροντο μεταξύ των ως να ένγώριζοντο από του ήσαν εις τον κόσμον. Και ο μιν Ίωάννης έλεγεν εις την Ίωάνναν φαίδρως ότι ήτο μελαγχροινή, έπειδή ήτο κυρία του μύλου, ο όποιος άλθε βρούζαν, ο δε Πέτρος έβεβαίωθεν εύγενώς την Πετρίναν, ότι δεν ήτο δυνατόν παρά να είναι ξανθή και

Ο θεός Μαντζουράνας.

της αλθε τα καλλίτερα σιτάρια. Και επειδή η Στεφάνια έζηλευε που δεν της έλεγαν τίποτε.

— Να ιδήτε λοιπόν, είπεν ο Ίωάννης, ότι ο μικρότερός μας αδελφός θα συσχετίση τα αλεύρια του μύλου σας με τα καστανά σας μαλλιά! Έγώ σας βεβαίω!

(Ήσυχαι)

Κατά τα γαλλικά του Αίμι Ζερών ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΑΒΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙ-ΛΑΓΩΣ

Ήτον ένα μικρό παιδί, το όποιον πάντοτε παρεπονείτο και τίποτε δεν του ήρεσε. Πότε ήσθάνετο πολλήν ζέστην και πότε πολύ ψύχος. Κανείς δεν είχε φρονήσει να το ευχαριστήση, αλλά και αυτό το Ίδιον καλά καλά δεν ήξευρε τί ήθελε. Έλεγε δέ, ότι όλα τα άλλα παιδιά, και αυτά μάλιστα τα πτηνά εις τα δένδρα και τα αγρίμια εις τα δάση, ήσαν ευτυχέστερα από αυτό. Όσον και αν επικραίνοντο οι γονείς του παιδιού δια την αιωνίαν αυτήν γρίνιαν, εν τούτοις δεν κατώρθωναν να το θεραπεύσουν.

Μίαν φοράν απέφασαν να μεταβούν οικογενειακά εις το κτήμα ενός θείου των. Το κτήμα ήτο λαμπρόν και υπήρχον εκεί πολλά πράγματα δια να αποσχολήσουν και διασκεδάσουν το παιδίον. Οι εξαδελφοί και αι εξαδέλφαι μετά χαρῶς εδέχθησαν να διασκεδάσουν τον μικρόν παράξενον τον ώθηγουσαν εις τους σταλλούς, εις τους κήπους και εις τους αγρούς, άλλ' αυτός καμμίαν δεν ήσθάνετο ευχαρίστησιν και την επομένην ημέραν τόσον τα είχε βαρεθή όλα, ώστε, όταν τον εξήτησαν να υπάγουν και πάλιν να περιπατήσουν εις τον κάμπον, που ήτον σπαρμένος από βρύζαν, αυτός απέχωρήσθη από τους συντρόφους του και έμεινεν εις τα σπαρτά. Τα παιδιά, ευχαριστημένα διότι απηλλάγησαν από ένα τέτοιον γρίνιάρην, τον αφήσαν εις την ήσυχίαν του και ετάβηξαν τον δρόμον των.

Εκάθησεν εκεί, φουσκωμένος, με μία μούρη καταίθασημένη τόσο, ως να του είχαν κάμη μεγάλα κακά, και εσκέπτετο πόσον αυτός εινε αδικημένος και πόσον τα άλλα παιδιά ήσαν αντικαθητικά. Έξαφνα, εκεί που εσκέπτετο αυτά, ηκούσθη κάποιος θόρυβος μέσα εις τα σπαρτά της βρύζας, έκλιναν τα στάχυα, και να, παρουσιάζεται εμπρός του ένας λαγώς.

Έξεπλάγη, φαίνεται, ο στρουγγυλωμάτης, άμα ειδε εμπρός του το παιδίον, εσηκώθη εις τα πισνά του πόδια, έπαιξε τα εμπροσθίνα του, ανεπήδησε, έκαμε μίαν κανονικήν μεταβολήν, και απέδω πάλιν οι άλλοι.

«Τι ευτυχισμένοι που είναι αυτοί οι λαγοί!» ειπε μέσα του με δυσθυμίαν το παιδίον «Πηδά όπου θέλει και κανείς δεν του λέγει τίποτε. Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! Ας ήμουνα κ' εγώ λαγώς!»

Δεν έπρόφρασε να το συλλογισθή, και εν άκαραί παρατήρησε ότι το σιδά του ήρχισε να συμμαζεύεται, να γίνεται όλον εν μικρότερο και μόνον τα μάτια του εγίνοντο μεγαλύτερα και στρουγγυλωτέρα, και τα αυτιά του μακρότερα.

Δεν έπέρασεν εν λεπτόν και ήτον πλέον ένας σωστός και ώρατος σταχτερός λαγώς. Η χαρά του γρινιάρη δεν είχεν όρια! Ηρχισε να χοροπηδά εμπρός-όπισω, έτρεξεν εις τον δρόμον με μεγάλα άλματα, εκάθησεν εις τα πισνά του και έπαιξε με τα εμπροσθίνα του πόδια, και έκαμε χίλιες-δυο τρέλλες. Έκει σιμά ήτον ένα χωράφι, φυτευμένο λάχανα, όταν το ειδε ο λαγώς, του ανείχεν η όρεξις! επήδησε ένα αυλάκι, έπέρασε εις το χωράφι και έρριφή εις το πρώτον λάχανον, το όποιον εύρε πολύ γλυκύτερον και από τα κομμάτια!

Έξαφνα όπισθεν ενός λοφίσκου ανεφάνη ο θεός του παιδιού-λαγού με το τουφέκι του εις τον ώμον. Μόλις παρατήρησε εις το λάχανον τον κλεπτολαγών, αρπάξτε το τουφέκι από τον ώμο του, σηκώνει τον πετεινόν, σκοπεύει και—μπούμ! τον πυροβολεί. Ο λαγώς εκτοπήθη εις το πόδι και έκαμε δύο-τρείς κουτρουβάλες. Αλλά ήτον ακόμη ζωντανός, και εδοκίμασε να φύγη, όταν ο σκύλος του θείου του τρέχει, τον αρκάζει με τα σουβλερά του δόντια, τον κερναι και τον παραδίδει μισοπεθαμένον εις τον κύριον του.

Το παιδίον δυσηρεστήθη πάρα πολύ δι' αυτό, διότι, αν και ο λαγώς ήτο πλέον νεκρός, άλλα το παιδίον μέσα του ήτο ακόμη ζωντανόν και ήξευρε τί του κάμουν! Ο θεός τον επήρε και τον έβαλε μέσα εις την σακκάν τον πόσον επιθυμούσε να είπη εις τον θεόν όλον τον καυμόν του! επειδή όμως ήτον λαγώς, και λαγώς μάλιστα φόβιος, δεν ειμπορούσε ούτε να βήξη!

Τον έφερε λοιπόν ο θεός του εις το σπίτι και εκεί τον παρέδωκε εις το μαγειρείον. Η μαγείρισσα τον άρπαξε με τα χονδρά της δάκτυλα και του έθωπε την λαμπράν γυαλιστερήν του προβειάν, ούτως ώστε έμεινεν ολόγυμνος και εντρέπετο πολύ. Έπειτα τον επήρε έξω και τον έκρέμασε εις τον τοίχον από ένα καρφί, εις την ήσυχον.

Εις αυτήν την θέσιν έμεινε κρεμασμένος ο πτωχός όλην την νύκτα, και έλαβε καιρύν να σκεφθή ότι, εταν ήτο παιδίον, ήτο όπωσδήποτε καλλίτερα. Αλλά και με τούτο δεν είχαν ακόμη τελειώση τα βασάνά του. Την επαύριον τον ήρπασαν πάλιν τα χονδρά δάκτυλα της μαγει-

ρίσσης, τον έφεραν όπισω εις το μαγειρείον και τον εξάκλωσαν επάνω εις το σανίδι που κόπουν τα κρέατα.

«Τι έχεις να πάθης τώρα;» φρίττων έσκέσθη ο λαγώς.

Και ειχε, τώντι, να πάθη φοβερά πράγματα! Η μαγείρισσα επήρε μίαν μακράν βελόναν, επέρασε εις αυτήν ένα κομμάτι λαρδί και ήρχισε να το χώνη εις την ράχιν του λαγού. Πω-πω-πό! Τι δυσάρεστον πράγμα που ήτο αυτό! Σιμά εις τα άλλα, ήτον και τόσον αγρόικος αυτή η μαγείρισσα, ώστε επέρασε του λαγού και μίαν μακράν μακροτάτην σούβλαν, — αυτό πλέον παραπολύ εκκοφάνη του λαγού!

Τότε ήρχισε να τον συστρέψη επάνω εις πολύ δυνατήν φωτιάν και ήσθάνετο φοβεράν ζέστην και κάλην! Τέλος τον έβαλε εις μίαν απλάθαν και ο υπηρέτης τον έφερε εις την τραπέζιαν, όπου εκάθηντο όλα τα άλλα παιδιά. Εις την ιδιήν του θέσιν δεν εκάθητο κανείς και το παιδίον άμα το ειδε του ήλθε να κλάσση, — αν ήμπορούσε.

— Τι εξαίρετος λαγώς! ερώναζαν όλοι, — θα εινε νοστιμωτάτος!

«Ναι!» έσκέσθη μετά θλίψεως το παιδίον, — ας εις με τρώγετε, κ' εγώ είμαι αναγκασμένος να σιωπώ!

Ο θεός έλαβε εν μέγαλον μαχαίρι, το άκόνισε καλά, καλά, έσπασε όλα τα πλευρά του λαγού, του απέκοψε και τα δύο του πόδια και τον διμελίωσε εις μικρά κομμάτια. Επήσαν όλοι από εν τεμαχίον και ήρχισαν να τρώγουν με μεγάλην όρεξιν και ο καιμένος ο λαγώς εις κάθε κομμάτι που έβαζαν εις το στόμα των, επανελαμβάνε μέσα του: «Αχ, διατί να θέλω να γίνω λαγώς!»

Και ιδού τον έφαγαν πλέον όλον και έμειναν μόνον τα κοκκαλάκια του.

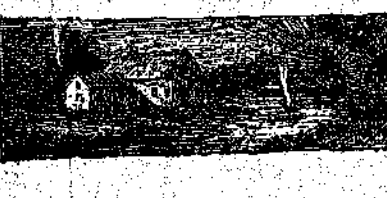
«Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! κάμε με πάλιν παιδίον!» αυτή ήτο η τελευταία σκέψις του πτωχού λαγού.

Και ω του θαύματος! ανοίγει εξαφνα τα μάτια του το παιδίον: εκάθητο ακόμη, κουνισμένον μέσα εις τα στάχυα το ότι δε ήτο λαγώς — το είχαν ιδή εις τον ύπνον του!

Εινε περιττόν να ειπούμεν πόσον έχαρη το παιδίον. Δεν ειπε εις κανένα τίποτε περί του ένυπνίου του' άλλα όλοι, και οι γονείς του και τα άλλα παιδιά εθαύμαζαν με τον μικρόν γρινιάρην, ο όποιος εκτότε έγινε τόσον ευκείθης, όμιλητικός και ευθύμος!

(Κατά τα ρωσσικά της Αμαλίας Γοδέν.)

Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Ο τόπος της καταγωγής δεν έχει μεγάλην σχέσιν με την αρετήν του ατόμου. Υποθέτω ότι η Βοσπεία Άδρα θα εινε πάντοτε γλυκαία, είτε Άδρα του Φαλήρου εινε, είτε Άδρα της Ένόπης, είτε Άδρα του Παγασαίου, είτε Άδρα του Εύξεινου, είτε Άδρα του Βοσπόρου.

Ήθελα να είχαν ως ιδεώδες αι νεαράι Έλληνίδες την Τοξότιδα Άρτεμιν. Σώμα εύμελές, νευρώδες, εύλυγιτον, άντέχον εις τάς πορείας. Τιοιούτον αποκάται δια της γυμναστικής.

Καλή απάντησις δια Μικρόν Περιεργον:

— Αν έβλεπες ποτέ τον Σατανάν, τί θα έκαμνες;

— Ακλόυστατα θα έκαμνα... ότι δεν τον γνωρίζω!

Καρδιά Πάλλουσα από φιλοκατριαν εινε μεγάλη καρδιά, όσον μικρά στήθη και αν την εγκλείουν.

Από όλους τους φόρους, ο ελιγώτερον βαρύς υποθέτω ότι εινε ο... Έλπιδοφόρος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα.—Μη μιλής, παιδί μου, 'στην Έκκλησίαν, γιατί δεν κάνα.

Το παιδί.—Δεν κάνα; Αίμ' εκείνος εκεί (και έδειξε τον παπών) πως μιλεί.

Απελιπίσια του Κουφιοκεραλάκη, τον όποιον ο ιατρός διέταξε να πινη το κρασί του νεκρωμένου.

Τι να κάμω τώρα; Αν βάλω νερό, θα το χαλάσω' αν δεν βάλω, θα με χαλάση εκείνο...

Απελιπίσια του Κουφιοκεραλάκη, τον όποιον ο ιατρός διέταξε να πινη το κρασί του νεκρωμένου.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλούνται δι' όλον τον κόσμον εις το Γραφειον της «Αιαπλάσεως».

Προμηθευθήτε όλοι δια τάς ανταλλαγάς σας.

ΤΙΜΟΝΤΑΙ Έκαστος τετραβόλιον... 15 λεπτά 25 τετραβόλιον... 30 λεπτά 50 τετραβόλιον... 45 λεπτά 100 τετραβόλιον... 1.000 λεπτά

Εκαστος τετραβόλιον... 15 λεπτά 25 τετραβόλιον... 30 λεπτά 50 τετραβόλιον... 45 λεπτά 100 τετραβόλιον... 1.000 λεπτά

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ' ΕΝΕΓΡΑΨΑ, αγαπητή μου Ρωμηναούλα, δια το 1898, και ταχυδρομικώς σου έστειλα την άπόδειξιν σου και το δωρόν σου. Απορά λοιπόν πως, δεν τα έλαβες. Η αλήθεια εινε, ότι εσυσσωρεύθησαν αυτές τάς ημέρας πάρα πολλάι επιστολαί και παραγγελιαί, εις τάς όποιάς δεν ήμπαρσα άνωχη νάπανήσω, (δια τούτου μάλιστα θα παρακαλέω τούδε φίλους μου, οι όποιοι περιμένουν απάντησιν, να μη ανησυχούν και θα έλθω η σειρά των) άλλ' η ιδιή σου σεείρα ήθε και αι παραγγελιαί σου έτετελέσθησαν.

Αγαπίε, δεκτόν το ψευδώνυμον σου. Βεβαίως, Άνεμοστρόβιλε, η έρωτησις της Ε' Κυριακής περιλαμβάνει και την απάντησιν, την όποιαν θέλεις υποθέτει, ότι θα έχης την δυναμιν να κήρως, δι' ελπίς.

Ραγδαία Βροχή, σου έστειλα το φυλλάδιον με τον Καρονισμόν των Μ. Μυστικών, δια να τον μελετήσῃς καλά και να με απαλλάξῃς από τάς παρατυπίας, αι όποιαί φέρουν μεγάλην ανωμαλίαν. Δια κάθε τετραβόλιον εις το όποιον έβαλες δεκάλεπτον γραμματισμόνον, μου χρεωστεις έλλα δέκα λεπτά.

Κ' εγώ έπαινω Σατανάν, ότι εις τον προσεχόν διαγωνισμόν της ζωγραφικής θα διακριθής περαιοστέρον! να ιδής, δι' όρασιν θέμα που θα δώσω! Αλήθεια, όταν ήσουν μικρός έπλεκες καπάνελλα; Αμ' έλα λοιπόν να δώσῃς μερικά μαθημάτια εις την Κικήν μας! — Έστειλα το τετραβόλιον σου προς την Κασιώπειαν και αναμένεται απάντησις.

Αν ήμπορούσα να έλθω εις την έκδοσόν σου, Κόντε Ραπανάκη, θα έπερνα κ' εγώ την μελετήσανα που μου έστειλε η Παπαρούσα της Πέγγελης, τα λοιπούμια του Άγριολούλουδου των Ψαρών και το κρασί της Μελιόσσης Καλιτζήριδος, και μετ' εις τα άλλα σου προμήθειαν, θα εστρώναμε ένα τραπέζι διαμάσων... Λυκούμια όμως που δεν ευκαιρώ να έλθω και που δεν έχω χρόνο... να παραβίσω μερικά περινοπιά από τα δύο τελευταία σου γράμματα, τα τόσον χαρητωμένα!

Και επειδή είπα περικοπιάς, ενθυμήθη τον φίλον μου Καραβόγαρον, πριν έλθω η σειρά της επιστολής σου. Αλήθεια, πως σου ήλθεν η ιδέα ότι ο «Αχιλλεύς του Μεγάλου Ναπολέοντος» εινε περικοπιά; Όχι, αγαπητέ, εινε ολόκληρον το μυθιστόρημα!

Η Μελιόσση Καλλιτζήρις, παιδί, απεζημωθή δια τάς 3 1/2 λέξεις που ειπεν άλλοτε εις την Άνεμοστρόβιλιν. Τώρα εγνωρισεν το Τί με μέλει και του ειπε 3 1/2 λέξεις κολλαπασμαμέναι επί] 1000. Όποτε κάμει τον λογαριθμόν!

Διατί, παιδί μου Μελιόσσε, φαιδίζεις τα σπαρτά που στείλεις; Μην το ξανακάμῃς: δυσχεραστούνται αυτοί που τα λαμβάνουν, διότι τα θέλουν όμοια και ίσομεγέθη με τάλλα δια το Δεσφύκον των.

Μάθε, αγαπητέ Φλίτ-Φλίτ, ότι Μικρά Μυστικά δεν ανταλλάσσον όλοι. Και σου δεν εδέγησάν την πρώτην πρότασιν σου, δεν θα δεχθούν και την δευτέραν, Μην φαίνεται λοιπόν περιττή. Κεραινό, κατενοουσιασμένος ο Άνανιας με όσα έγγραφες δια την Ε' Κυριακήν σε συχαίρει.

θα και δια την προς τους αρχαίους συγγραφείς αγάπην σου.

Μη επαναλαμβάνῃς, δι' ακούεις, αγαπητόν λαμπρόν Φωσ! Ητο πολύ άσχημη η λέξις και δεν έπρεπε να την γράψῃς. Προσέχῃ τα αυτά έλατε, παιδί μου.

Όρασιότι η ιδέα του Λαχείου, αγαπητέ Ζαχαριτε, το όποιον θα διενεργήση ο Συλλογός σας, θα εινε δι και έλκυστικώτατον, άρ' ου θα έχη δώρα αξίας 150 δραχμών, εικόνας, βιβλία, χειροτεχνήματα, κτλ. Πρέπει όμως η έγγραφη να ενεργήθῃ αποκλειστικώς δια των μελών και των άντιπροσώπων του Συλλόγου σας, διότι, εκτός του ότι θα έχη ούτω μεγαλητέραν αξίαν, εγώ δυστυχώς δεν έχω τόπον να δημοσιεύσω προκηρυκτικώς εις το φύλλον, ούτε καιρόν — τώρα μάλιστα, — ναίσω έγγραφάς εις το Γραφειον μου.

Έπειτα θα επήρχετο σύγκρησις και με το δικόν μου Λαχείον, το όποιον εινε ολωσδιόλου άλλη φύσεως, διότι πληρώνουν τις μόνον την συνδρομήν του αποκτά το δικαίωμα της συμμετοχής.

Σημειωθήτε, αυτοί το ψευδώνυμον σου έπέλαξα. (Τα εσυντόμισα ολίγον, αλλά δεν περράξῃ.) Χαίρω πολύ δια την γνωριμίαν. Βεβαίως δύνασαι να λάβῃς μέρος εις την Έκτην Κυριακήν και σε περιμένο,

Αισιότῃ Λαφόριτε, έχεις άδικον. Εις κανένα, κανένα, μα κανένα, δεν γίνεται εξαίρεσις. Δια τούτο βλέπεις πρό πολλού αι προτάσεις των Μ. Μυστικών δημοσιεύονται ζηραί. Αν έκαμνα εξαίρεσιν, πίστευσε ότι πολύ ευχαριστίας θα έκαμνα και δια σε.

Διέβρα υπέρ των Άπορων τους δύο τόμους του βραβείου σου, Ποιμητική Φλογέρα. Δια να στείλω το βιβλίον έκείνο, πρέπει να μου στείλῃς α) 35 λεπτά δια τα ταχυδρομικά (επί συστάσει.) β) μίαν επιστολήν σου προς το Ταπεινόν Ίον, αγγέλλουσαν ότι το βραβείον κτλ. με εν 20λεπτον δια τα ταχυδρομικά της.

Να κ' ένα πολύ έξυπνο και χρησιμώτερον γραμματάκι! Μου το γράφουν από κοινού τρείς: ο Άνεμοστρόβιλος, η Ταταργαία Κόρη και η Ίρις. Και εινε γνήσιον από τάς έντυπώσεις των περι της Ε' Κυριακής, εν της όποιας ήλθει Παπαροστρόβιλα... κτλ τάς έκασμ μεγάλην έντύπωσιν!

Ατρώμητος Ακαργατία, δεκτόν το ψευδώνυμον σου. Δια την αλλαγην της καινιάς στείλε μου 50 λεπτά.

Έδωσα το άθος με το κασάνι εις τον Άνανιαν, αγαπητή Μούσα της Αστρονομίας, και τα άλλα τα χωρίς κασάνι εις τάς αδελφάς του. Σ' ευχαριστούν πολύ. Αλήθεια προσηκείσαι κοινά Απολημνίωσαν, καθώς λεγεί: Αλλ' εν το ταχυδρομείον σου δεν δέχεσαι δέματα δια την Έλλάδα, στείλε μου, αν θέλῃς, όλίγα χρήματα δια τα πτωγά.

Τί έπαθε η καμένη μου η Άδρα του Φαλήρου! Καθώς επράθηξεν νανήγη ένα σπύρο, επήρε φωτιάν δια το κορμί, και της έκαψε το χερσίν. Ε, πως εινε τώρα; επέρασε παιδί. Θα ειπῃς εις τους φίλους μου, Αλέξανδρε Ολογομίδη, ότι μετέφρασε εν γαλλικόν βιβλίον «Η περιπέτια της Γαλλίας υπό δύο παιδίων» και ότι το ενδιείδες προσεχώς θα τους συστήσω δε να το αποκτήσουν, διότι πράγματι εινε ωραίων!

Όλομπε της Δεσβός, αυτοί το ψευδώνυμον σου έτέλεξα. Γράψε μου.

Να ιδούμεν λοιπόν, Πλειάς αγαπητή, (το ψευδώνυμον εινε ελευθερόν) θα επιτύχῃ το σχέδιόν σου δια το εσπάζθωρα; — Γράψε μου συγχνά, διότι δεν φαίνεται πόσον μ' ευχαριστούν επιστολαί παλαιών μου φίλων. Και η ιδέα ότι σε τέριμα μόνον σχεδόν εγώ εις την περιβό σου, όπου δεν υπάρχουν πολλά ψυχαγωγία, δεν ήσει-ρες πόσον μ' ενθουσιάζει!

Μπα! μπα! Καί άλλη επιστολήν πρσιυπόστατος, δηλαδή υπογεγραμμένη υπό τριών φίλων μου. Αλλ' αυτή εινε έμμετρος και... ειπνο-

γραφημένη. Μου την στείλλουν ή Ροδόδακτυλος Ηός, ή Τοτότις Άρτεμις και ή Άρχυρα τής Έβλίδος. Μα έκαμα κάτι γέλια, κάτι γέλια με το επεισόδιον που μου περιγράφουν!

Πλατεία των Τυφλών Άλωση, Άρατε. Έλληνοκόρ Τραπεζοκόλον, — δεκά τά νέα ψευδώνυμα — σάς ασπάζομαι και τους τρεις. Άλλα δεν ένθησα τίποτε από την Ιστορίαν των πλαστογραφημένων επιστολών. Ποιός τας έπλαστογράφησε και διατί; Άναμίνα απάντησιν.

Άπεναντίας πολύ σύντομος μου έφάνη ή επιστολή σου, Άδριμπετε Δέων... Νά μου φιλήσης την εξαδέλφην σου ή όπια μάγαπα τόνον, και ως ή Μέγας Άλέξανδρος απολυμμάστων και τής πολυμιμητοσύνης θήνης άξιον θεωρείς το φυλάδιον μου!

Θαλασσία Άδρα, (δεκτόν) χαίρω πολύ που ένδιαφέρεσαι δια τας Κυριακάς, και όταν άκόμη δεν λαμβάνης μέρος, δίδει σ' ευχαριστούν υπερβολικά (ή ποικιλία των γούστων και ή άπονομή των βραβείων). Νά μου φιλήσης και τες αδελφούλες σου, Άνναν, Σαπφί και Χαρίκλειαν, αι όποιαί άμα άκούσουν δι ήλθεν ή Διακλήσις, κλάουσι με ήσαν φωνήν: «Καλώς ήνε τη φίλη μας!»

Άγαπητή μου Άλεοπάτρα Ζαχαριάρη, εις το χειρογράφον το τί, όταν δεν είνε καλά χωρισμένοι, διαβίβεται ως σ' και εν τούτοις προήλθε το λάθος, το όποιον θα διορθώσω. Ός προς τα φυλλάδια... σε παραπέμπω εις δεκα έγγραφα εις το προηγουμένον προς τόν Αρυσάετον. Διατί να μή με είδοποιήσης άμέσως δι εν έρχονται, δια να σταματήσω την άποστολήν; Είνε δικαίον να στείλω δύο φορές 26 φυλλάδια; Πρέπει, άγαπητή μου, να αγοράσας.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναυαλαξούν: Ο Κόκλωφ Πολύφημος με την Κρονόσπελον Ηός — ο Σωφ. Θ. Τσοβάλης με τον Κωνσταντίνον Άντωνόπουλον και Πέτρον Κ. Γεωργιάδην — ο Τριφυλιώτης Μαλέος με την Έλένην Καλλιθέην — ή Θέλοπυσα με το Κύμα της Σαλαμίνας, και Σαβήνη Κατεζώτισσα — ή Μέλλουσα Καλλιτέχνης με τον Άνεμοστρόβιλον και την Κεφαλή Ληϊακήν Ρομαίαν — το Σορτανό Λουσοβί με τον Δόν Καλοκόθαν Πάτερην — ή Λευκή Ξύδρ με τον Ολύμπιον Δία, Άψφ-Σβόσε, Ορρέα, Μοραχίν τής Περτέλης, Δάφνη, Μαρίαν Ν. Δελίδον και Έλληνη Παλλη — το Ρόδον τού Άφροδίτη με τον Μυδιόλον Α. Αίθαν — το Ίόνιον Πελάγος με τον Άρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Δόν Ειχόνην, Ιωάννην Καποδίστριαν, Αόνην Ραπανάκη, Δεόν των Ορέων, Δόν Κολκοθάβ Πάτερην, Θαυμαστήν των Ώραλων Τεχνών και Καλαμών Δόμον — ο Άνεμοστρόβιλος ή Ίρις και ή Ταγαράια Κόρη με τον Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα και Έκτορα τόν Τρώα — ο Φιλελεύθερος Έλλην με το Έτσι θέλω, Παρδαμύτιον, Άραπάκον, Δόν Κολκοθάβ Πάτερην, Άντιγόνην και Άστροποκαμίτην — ή Ταγαράια Κόρη με την Καρδερϊαν, Δόν Ειχόνην, Αρχιζώνιον, Άφελή Καρδιαν και Μαρίαν Βενετσιανοπούλον — ή Σαβήνη Κατεζώτισσα με την Άφελή Καρδιαν Σαβήνη Γαλατομμάταν, Άντιόνη Ημέραν, Άδωσιμένην Λεμονιάν, Άφροδισίαν και Ταγαράιαν Κόρη — ο Φιλέλλην Μικρασίτης με τον Έλληνοπότον, Τών-Τών και Τσουκνιδά — ή Ραμφοπούλα με τον Άδριερίον Άρρονατήν — ο Ηρωισμός με την Μυδιόλην — ο Ζαχαρίας με την Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Πρόσφυγα Βολιώτισσαν και Ιρσινίαν Ιωαννίδον — ο Τριφυλιώτης Μαλέος με την Έλένην Καλλιθέην — το Ένδοξον Μεσολόγγιον με την Ναυτοπούλαν και με την Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα — ο Άρατος με τον Άρρονατήν Ποσειδών — ή Πλατεία των Τυφλών Άλωση με την Πλατεία των Τυφλών Άλωση μου έστειλε ή Σερηνεμένη Ηπειρώτισσα μου έστειλε

έν τετραδίον Μ. Μυστικόν, χωρίς να μου σημειώσῃ προς ποιόν θα το στείλω. Και το έφύλαξα, ως να μου γράψῃ.

Άσκησμοί. πληροφοροίαι. — Ο Κερανοβολος Ζεύς έρωτά τον Μαθών. Πρώκιμα διατί δεν άπήγγισες εις την τελευταίαν επιστολήν του; — ή Κόρη τού Ζαλόγγου ασπάζεται την Βωσπίδα και επιθυμεί να διατηρήσῃ την Άλληλογραφίαν με την Κόρη τού Πηλιου — ή Θέλοπυσα συγχαίρει τον Έλληνοπότον δια το βραβείον — το Ίόνιον Πελάγος έρωτά το Άψφ-Σβόσε πως πηγαίνουν τα μαθήματα; ο δε Άνεμοστρόβιλος διατί δεν τῷ έπανερωσε τ' όνομά του, όπως κ' εκείνος; — ή Λευκή Ξύδρ ασπάζεται την Έλληνη Παλλη — το Σορτανό Λουσοβί συγχαίρει τους βραβευθέντας πέρα-πέρα! — ο Άνεμοστρόβιλος, Ταγαράια Κόρη και Ίρις συγχαίρουσι μαζί Έκτορα τόν Τρώα τόν συγχαίρουσιν άκόμη και άλλος πολλοί, καθώς και τον Έπιπυδοφόρον, τού όποιου ή θαλασογραφία έκαμε λαμπράν έντύπωσιν — ή Μόσσα της Άστρονομίας ζητεί άλληλογραφίαν με την Μαρίαν Παυλάκη — ο Έκτωρ ο Τρώς ευχαριστεί θερμώς το Δομητιόν Κόμμα και όσους τόν συνεχάρησαν — ο Καρδοβάτος ευχεται εις την Δάφνην περαστικά! (μα είνε άρρωστη ή άγαπητή μου φίλη;) — ο Άδριμπετος Δέων έρωτά την Δευτην Ξύδρα ποτε θα επιστρέψῃ εις την πατρίδα;

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή διάπλασις προς τους φίλους της: Σερηνεμένην Πουλι (βραβείον έστειλη), Γλυκαίαν Έλπίδα (καλώς ήλθε ο καλός μικροπός!), Σαβήνη Γαλατομμάταν (πέρασε το ματάκι!), Η. Καρδοβόν (ή έρωτήσις δεν ήτο δια να συγχαρώς, άγαπητέ μου!), Άδριερίον Σουλζέτην, Άστραπήν, Φιλομοσον (να ή άγαπητέ μου, λαμβάνω τα γράμματά σου και σου σπικνω πάντοτε), Λύρη τού Ορρέως (ευχαριστώ άγγελας θα στείλω πρόσεχώς), Έπιπυδοφόρον (ο όποιος δεν ειμπορεί να μου περιγράψῃ πόνον έκρήν όταν εις την θαλασογραφίαν τον ευκαμίνην!), Άφροδίτην Θαλασομάχον (τον όποιον δεν θα ευχαριστήσω δια κάτι γλυκό που μου έστειλε, δια να μη τον έννοήσουν οι άλλοι), Άδριερίον Εβζων (δεν εισαι υποχρεωμένος αλλά καλλίτερα είνε να στείλῃς), Φιλελεύθερον Έλληνα, Φιλομοσον Παύδα (αν εν τῷ μεταξύ σου έλειψε κανέν φυλλάδιον, γράψε μου να σου το στείλω), Φιλέλληνα Μικρασίτην (άνυπομονά να μάθω ότι σου έπέρασεν έντελώς το μάτι), Άκτινα Ηλιου (την εκ Μαικροχωρίου: έτελεσθη ή παραγγελία), Κασσιόπειαν, Γαλαξίαν (επέκλιθι εις και μ' δια τα άγγελά, θα ευρισκῃς άλλον καιρόν να μου γράψῃς), Άρχυραν τής Φιλίας (εις την ίπποίαν τόνον ήρσαν αι είνοντες τής Β' Κυριακής, ώστε άμέσως τας έσωγράψῃς!), Πολυδεύκην Σερικήν, Σοφόν Πιττακόν, κτλ, κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 21 Νοεμβρίου θάπαντήσω εις τῷ προσεχός.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί τής «Διαπλάσεως των Παιδων» αν δεν θύναται να στείλωσιν την συνδρομήν των άπευθείας εις το Γραφεϊον μας, παρακαλοῦνται να πληρώσωσιν αυτην προς τους εν Βουκουρεστίη τραπεζίτας κ. κ. Άδελφούς Κάτια, ευγενώς άποδεχθέντας, κατόπι παρακλησάσεώς μας, να μας παρήκωσι την εύκαλίαν ταύτην, αντιπροσωπεύοντες την «Διαπλάσιν» καθ' όλην την Ρουμανίαν. ΟΙ καθυστεροῦντες παλαιότερον ετών συνδρομαί, έξ οικειοθήμες πόλεως τής Ρουμανίας θύναται να στείλωσι τα χρήματα επίσης προς τους κ. κ. Άδελφούς Κάτια, παρ' αυτοίς δε έγγραφονται και νέοι συνδρομηταί εις την αδιάπλάσιν των Παιδων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' άδύνας στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβριού, ε

610. Συλλαβόγραφος. Δυά σύνδεσμοι: κ' αναμίνα εν τούτοις τόνον, άμέσως έναν Άσκητην ή λύσις φανερωμένη.

611. Στοιχεύογραφος. Εις σύνδεσμον πολύ γνωστόν εν γράμμα αν προσ- του σώματός σου μέλος τι εύθως θάποτελής

612. Δένιγμα Αημιόδες. Έγώ πίνω το αίμα μου και τρώω κύντηρά μου.

613. Μωσαϊκόν. Η Άτταγίς, ή Δάφνη καθώς κ' ή Παταρόν το Άρμα τού Ηλιου μαζί με τον Τελ-Τά θα δώσουν ένα γράμμα και σείς με προθυμίαν θα κάμετε άμέσως την αυτοαπορίαν.

614. Πυραμίδς. Νάνηκατασταθών αι σταυροί δια γραμμάτων ώστε να αναγνωσκειται τ' όνομα Άθηναιου στρατηγού αι δε 8 στήμαι τής βάσεως μετά τού εν τῷ μέσῳ αυτών σταυρού ναποτελώσι τ' όνομα Λακεδαιμονίου στρατηγού, αι ανωτέρω 6 τ' όνομα αρχαίας Έλληνικής πόλεως, αι ανωτέρω 4 νήσου και αι άνωτάται 2 άθλου.

615. Ζήτα. Νάνηκατασταθών αι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε εις την κορυφή να αναγνωσκειται τ' όνομα Έλληνικού νομού, εις την βάση να μαθεύω αρχιλον και εις τον κορμόν εν των κάτω προς τα άνω γωρας τής Άσίας αι δε στήμαι όστας, ώστε αι αναγνωσκόμενα λέξεις να σημαίνουσι: α') Άμυντικόν όπλον, β') Μυθολογικόν πρόσωπον, γ') Φιλέλληνα ποιητήν.

616-619. Μαγικόν γράμμα. Δι' άντικαταστάσεως ενός οισυδηότες γραμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, σχηματίσω άλλας τώσας λέξεις: άστων, Ίταλός, Ύραλος, Λυμός.

620. Άεροσταχίς. Τα δεύτερα γράμματα των χρησιμοποιών λέξεων άποτελοῦσι τ' όνομα όρου.

1. Νήσος, 2. Άρχαίος Βασιλεύς, 3. Ποταμός, 4. Στρατηγός.

621. Έλλειποσύμφωνον. α-αωο-αεωσ-εει-α-ειη.

ΑΥΣΕΙΣ

εν πνευματικῶν ασκήσεων τής 18 Οκτωβρίου 1897.

547. Τραβ (ν, ράβ). — 548. Κόλας, κόραξ. — 549. Αμην (λ' = 30, μην = 30 ήμεραι, ι' = 10)

550. ΑΘΗΝΑ. — 551-556. 1. Άχελώος, 2. Νείλος, 3. Πηνειός, 4. ΗΡΑ Ρήνος, 5. Ροδανός, 6. Σηκουάνας. — 557. Τού κόλα και τα γέλια εκεί που σ' ε- παιγούν εκεί σε περιπαλοῦν και σε καταρροῦν, και σ' επαινείν πάντα με τέλος και σκοπό, για να λογαλοῦσι μόνον ωφέλεια και καρπό.

558. ΖΒΥΣ (1. Τραπεζούσιαι, 2. Κρβων, 3. σεΓρα, 4. Κάσας). — 559. ΑΝΤΙΔΙΟΠΗ (1. ΑΝνίβας, 2. Τιβερις, 3. ΔΟσός, 4. ΠΗλιον). — 560. Τῷ δυστυχούτε μη έπιγέλα. — 561. Αι πόλες έχουσιν οκόνόμους.